

Starševstvo po plezanju in plezanje po starševstvu

Kratko poročilo tabora mladih plezalnih družin

✍ in 📷 Tadej Debevec

Ko se mladi par znajde v veselem pričakovanju naraščaja, je njegova okolica po navadi polna raznovrstnih predlogov in idej. Tako se bodoča starša kaj kmalu znajdeti v nepregledni množici nasvetov, priročnikov in knjig z navodili za »uporabo« in ravnanje z otrokom. Najmanj z nasveti varčujejo bodoči stari starši, mnogo koristnih idej pa dobijo tudi v t. i. šoli za starše. Otroci in z njim povezane aktivnosti, radosti in težave so seveda tematika večine nakopičenih nasvetov. Mladi »plezalni« starši pa po navadi niso deležni prav veliko predlogov o tem, kako po prihodu malčka usklajevati plezalne oz. gorniške cilje z otroškimi aktivnostmi. A ko beseda nanese na to temo, po navadi s količino nasvetov spet prednjačijo babice in dedki. Ti v dogodku vidijo enkratno priložnost, da se vendarle končno umirijo in posvetijo dejavnostim, ki so v življenju »res« pomembne, kot sta kariera in otroci. Tudi kolegi z odseka in društva te začno gledati z druge perspektive, kot »resnega« človeka, in si od tebe po tihem ne obetajo več kakšne velike plezalne aktivnosti. Na srečo pa se vsi novopečeni starši le ne predajo tako zlahka in kljub starševstvu še naprej negujejo tudi ljubezen do vertikale. Ker pa že stara ljudska modrost pravi, da več glav več ve in predvsem lažje modruje, smo se v letošnjem letu odločili organizirati vseslovenski tabor plezalnih družin.

SPODOBNA UDELEŽBA

Druženje otrok in mladih staršev je bila torej glavna ideja, ki nas je gnala v organizacijo letošnjega tabora. Vsak mladi starš po navadi hitro sprevidi, da ima bistveno manj dela in konfliktov s svojim naslednikom, če ima ta sebi primerno družbo. Če pa ima družba s seboj še svoje igrače, je pa tako ali tako poskrbljeno za dolgotrajen mir. Ravno te pozitivne otroške interakcije smo s pridom izkoriščali in tako ustvarili prijetno taborno vzdušje, razen kratkotrajnih prerekanj za isto igračo, ki pa so stalnica družinskega življenja.

Mladina v steni

Da bi zagotovili kar se da privlačen program, smo organizatorji letos zaprosili za pomoč Planinsko društvo in Alpinistični odsek Rašica ter Komisijo za alpinizem pri Planinski zvezi Slovenije. Komisija nam je namenila le častno pokroviteljstvo, rašiško društvo in odsek pa sta v okviru svojih zmožnosti tudi finančno podprla akcijo, za kar se jima lepo zahvaljujemo. Iz pridobljenih sredstev smo pokrili stroške vzgojiteljice, ki je pomagala pri različnih

Izlet v okolici Petih stolpov

dnevnih aktivnostih in druge manjše izdatke, kot so sladoledi in čaji za otroke. Zadnji teden letošnjega julija je bil vremensko ugoden za izvedbo tabora na prostem. Medtem, ko so se v nižinah hladili v klimatiziranih prostorih, smo v Cortini uživali v prijetno toplih dneh in svežih nočeh. Kamp na skrajnem jugovzhodnem delu mesta nam je nudil lep razgled na bližnje grebene in tudi vso potrebno infrastrukturo za normalno družinsko življenje in zabavo.

Velike udeležbe sem vajen že s taborov domačega odseka, a sem bil kljub temu prijetno presenečen, ko se je na taboru zbralo več kot 40 udeležencev s skupno nekaj manj kot dvajsetimi otroki iz desetih družin. Razveseljivo je bilo dejstvo, da je bilo zastopanih pet alpinističnih odsekov, pogrešali pa smo predvsem štajersko in primorsko narečje.

PESTER PROGRAM

Uradni program tabora je bil pričakovano raznovrsten in natrpan. Že prvi dan smo se podali v menda »najlažje« plezališče v Dolomitih Sass di Stria na prelazu Falzarego, kjer so lahko otroci svoje plezalne spretnosti preskusili v položnih in razčlenjenih ploščah. Nekateri starši so izkoristili enkratno priložnost in preplezali najtežjo smer v plezališču, dosežek, ki ga je v večini plezalnih vrtcev težko ponoviti. Športnoplezalne vsebine smo za otroke ponovili še enkrat v plezališču Cinque torri, ki se je prav tako izkazalo za primerno in s kontrasti med

nazobčanimi stolpi ter travnatimi polji poskrbelo tudi za enkratno kuliso. Glavna atrakcija dneva za mlade nadebudneže je bila sedežnica, s katero smo se hitro povzpeli do stolpov. Nasploh nas je okolica Petih stolpov tako prevzela, da smo tu organizirali tudi gorniški dan, ko je bil cilj bližnja gorska koča Nouvolau na istoimenskem vrhu. Zaradi različnih sposobnosti in starosti otrok (1–13 let) smo se razdelili v dve skupini; močnejša se je podala na prvotni cilj, druga pa do koče Scoiattoli, ki jo oskrbujejo člani cortinškega alpinističnega kluba. Vetrovno vreme in temni oblaki so samo spodbudili obisk koče, kjer nas je pogrel topel čaj.

Seveda pa otroci in tudi starši niso mogli samo plezati, se sprehajati in pospravljati, zato smo poskrbeli tudi za družabni del in izvedli dva vesela večera. Prvi je služil kot spoznavni, saj se večina udeležencev med seboj ni poznala. Naloga vsake družine je bila, da pripravi izbrano točko in se z nastopom predstavi. Kot si lahko predstavljate, so prednjačile starejše deklice, ki so pripravile mnogo različnih točk in nastopov, od uprizoritve Romea in Julije ter gimnastičnih prvin do rock'n'rolla. Zadnji večer sta nam dogajanje popestrila peka palačink in nenadna nevihta. Med družabnimi vrhunci velja omeniti še hojo po vrvi (t. i. slackline), ki je napeta med dvema drevesoma preskušala tako mlade kot starejše in bila nesporno eden glavnih virov smeha ter dobrega razpoloženja. Skoraj vsako popoldne smo izkoristili za izlet v center Cortine, ki veliko nudi predvsem bogatim turistom, malo manj alpinistom in plezalcem, otrokom pa vsak dan svež sladoled in možnost večernega plezanja na umetni steni sredi glavnega trga. Morda se bo kdo vprašal, čemu takšen uvod, saj so bile aktivnosti tako ali tako namenjene samo mlajšim. Ravno polna zaposlenost otrok je vsaj enemu izmed staršev pogosto omogočila obisk kakšne od bližnjih sten. Izbor smeri je vsak prilagodil svojim željam in sposobnostim, največ pa smo plezali v bližnjih stenah (Tofane, Col de Bois, Lastoni di Formin) in v okolici prelaza Falzarego. V Cortini ali podobnem plezalnem središču so bistvene prednosti, ki staršem omogočijo plezanje, predvsem kratka dostop in sestop ter hiter prevoz, ki omogočajo maksimalno izrabo časa, ki je na voljo za plezanje.

Vsi, ki so si želeli, so na taboru lahko plezali in se zabavali. Tovrsten tabor že po naravi verjetno ne more biti neuspešen! Resnično upam, da se naslednje leto spet srečamo zdravi, celi in veseli v še večjem številu na drugem vseslovenskem taboru plezalnih družin. Vabljeni!